

1) Ἄλλην μίαν φορὰν, πάλιν, ἐκ δευτέρου ἔνθ' ἄν.: *Μία τὸ ἄλλομιά εἶπα σ' ἂ* (ἅπαξ καὶ δις σοῦ τὸ εἶπα) Ὁφ. Ἐρθὰ μίαν, ἔρθὰ ἄλλομίαν Κοτύωρ. Ἀλλαγιᾶς δὲν τὸ θειάνω (κάνω) Σινασσ. 2) Ἐπειτα, ἀκολουθῶς, ἐν τῷ μεταξὺ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἔτον ἕναν καράβ' καὶ κάπ' ἐπέγ'εν, ἄλλομίαν ἐγέντον τρανὸν φουρτούναν καὶ ἐπάτερεν* (ἦτο ἐν πλοῖον καὶ κάπου ἐπήγαινε, κατόπιν ἔγινε φοβερά τρικυμία καὶ ἐβυθίσθη. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. 3) Λοιπὸν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ὀλὼν ὕστερα ἐπῆγαν ἡῦραν ἕναν τρανὸν μαγαρὰν καὶ εἶπαν, ἃς ἐμπαίνωμε ἀδαπέσ', πέκιταμ κάτ' εὐρήκωμε. Ἀλλομίαν ἐμπαίν'νε ἀπέσ' καὶ ντό ἐλέπ'νε!* (μετὰ ταῦτα ἐπῆγαν καὶ ἡῦραν ἐν μέγα σπήλαιον καὶ εἶπαν, ἃς εἰσέλθωμεν ἐδῶ μέσα, ἴσως κάτι εὐρωμεν. Λοιπὸν εἰσέρχονται καὶ τί βλέπουν! Ἐκ παραμυθ.) Τραπ.

άλλομικρότερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλλονμικρότερους Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιθ. **μικρότερος**. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἄλλοκαλύτερος, ἄλλομεγαλύτερος, ἄλλοχειρότερος.

Πλέον μικρότερος: *Εἶνι* τοῦ ἄλλονμικρότερον ζφ. Ἀντίθ. ἄλλομεγαλύτερος.

ἀλλόμισος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἐπιθ. **μισός**.

Ὁ ἄλλος ἡμῖς: *Ἐπρεπε* νὰ δώσης τὴ μισὴ σταφίδα σου καὶ τὴν ἀλλόμιση νὰ τὴν κρατήσης.

ἀλλομόνα ἐπίρρ. Καππ. (Τελμ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἐπιθ. **μόνος**.

Μετ' ὀλίγον, μετὰ μικρόν.

ἀλλόνας ἄντων. ἀόριστος Κύπρ. ἀλλείνας Πόντ. (Κερασ. Κατύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀλγιουνέ Καλαβρ. (Καρδ.) Θηλ. ἀλλημιά Θράκ. (Σαραεκκλ.) Οὐδ. ἀλλ'να Καππ. (Φλογ.) ἀλλα Καππ. (Ἀξ.) ἄνα Καππ. (Γούρτον.) ἴέν Καππ. ἴλέμ Καππ. ἴε Καππ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἀριθμ. *ἕνας*, παρ' ὃ καὶ *εἷνας*.

Εἷς ἄλλος ἔνθ' ἄν.: *Ἐρθεν ἀλλείνας καὶ ἄλλος* Χαλδ. *Ἀλλείναν καὶ ἄλλο γυναικὰν εἶδα* αὐτόθ. *Ἀλλ' ἕναν καὶ ἄλλο παιδὶν ἔρθεν* (ἦλθε) αὐτόθ. || Φρ. *Ἀλλημιάς μυρίζει* (ἐνν. τὸ φαγητόν. Τὴν φρ. λέγει παίζων ὁ φαγὼν καλὸν καὶ μὲ ἀγνὸν βούτυρον παρεσκευασμένον φαγητόν ὥσει ἦθελε νὰ εἴπη ὅτι τὸ φαγητόν δὲν μυρίζει βούτυρον, ἀλλὰ ἄλειμμα, δηλ. λίπος, πράγματι δὲ ὑποδεικνύων ὅτι ἄλλην μίαν φορὰν θὰ ἐπεθύμει νὰ φάγῃ τὸ τοιοῦτον φαγητόν) Σαραεκκλ. || Ἄσμ.

Ἀμα σουρούπισαsen τὸ φῶς, ἐσκέφτηκα ἀλλόνα,
νὰ πᾶ' νὰ πιάσω ἴπωρικὰ νὰ πᾶω 'ς τὴν κοκόναν
(ἀλλόνα ἐνν. πρᾶγμα) Κύπρ.

ἀλλοπαίρνω ἀμάρτ. ἀλλοπαίρω Κάρπ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ρ. **παίρνω**.

1) Μετβ. βλάπτω τὸν νοῦν τινός, ἐπὶ τῶν δαιμονίων, τὰ ὅποια κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λαοῦ προσβάλλοντα αἰφνιδίως τινὰ καὶ δὴ τὸν κοιμώμενον εἰς ἄγριον τόπον ἀφαιροῦν τὰς φρένας αὐτοῦ: *Ἐλλοπήρασίν τον οἱ νεράες* (νεράιδες). Μετοχ. ἄλλοπαρμένος=φρενοβλαβής, παράφρων. Πβ. *γυλ-λωμένος* (ιδ. ἀγκυλώνω B 5), *λαβωμένος*

(ιδ. *λαβώνω*). 2) Ἀμτβ. νομίζω τι ἐσφαλμένως, ἐκλαμβάνω τι ἀντ' ἄλλου τινός: Ἄσμ.

Νύχτα ἔτον σὰν ἐγιάγκα κ' ἐξέσφαλα τὴ ρύμη
καὶ ἀλλόπηρα τὴ γειτονιά ὥσαν ἄλλοπαρμένος.

ἀλλοπιστεύω ἀμάρτ. ἄλλονπιστεύου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλλοπιστῶ. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὸ **πιστεύω**.

Μεταβάλλω τὴν πίστιν μου, τὴν θρησκείαν μου: Ἄσμ.

Πιδιά μου, δὲν τουρκεύετι καὶ δὲν ἀλλοπιστεύετι
γιὰ νὰ χαρῆτι τοῦ δουνιά καὶ τ' ἄλουργα τὰ γλήγουρα;

Πβ. ἄλλαξοπιστῶ, ἀλλοπιστῶ.

ἀλλόπιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Ὁρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Χίος ἄλλοπιστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄλλόπιστος.

1) Ὁ ἄλλην πίστιν ἔχων, ὁ ἐτερόδοξος, ὁ μὴ ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἔνθ' ἄν.: *Εὐτὸς εἶναι Φράγκος, ἀλλόπιστος, πῶς θὰ τὸνε πάρης, μωρή;* Ἀπύρανθ. 2) Ὁ πράττων παρὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν θρησκείαν του, ἀσυνείδητος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Πόντ. (Οἶν.) Χίος: Ἄσμ.

Μὴν τὸ πᾶς τῆς μάννας μου τῆς ἀλλόπιστης
μήτε τῆς ἀδερχῆς μου τῆς ἀβάφτιστης

Χίος. 3) Ἐναγής, μιὰρὸς Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Πβ. ἄλλόφυλος.

ἀλλοπιστῶ Ἡπ. Κύπρ. ἄλλοπιστῶ Κρήτ. ἄλλοπιστῶ Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλόπιστος.

1) Μεταβάλλω τὴν θρησκείαν μου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γιὰ σιάσου, Τάσιον μ', 'ς τὴ δίσι σου, νὰ μὴν ἀλλοπιστήσης Θεσσ.

Νὰ κάμου Τούρκους νὰ σφαγοῦν, Ρωμαιοὺς ν' ἀλλοπιστήσουν Μακεδ. 2) Μεταφ. πράττω τι μετὰ πολλοῦ κόπου, μοχθῶ κατὰ τὴν ἐπιτέλειαν ἔργου τινός, δυσκολεύομαι νὰ πράξω τι (ἢ σημασιολογικὴ μεταφ. ἐκ τοῦ ὅτι πολλάκις ἀλλάζει τις τὴν πίστιν ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν βασάνων) Κρήτ.: *Ἐλλοπίστησε νὰ ῥθῃ.* || Φρ. *Ἐγανάχτησα κ' ἐλλοπίστησα* (ἐστενοχωρήθην, ὑπέφερα πολὺ. Διὰ τὴν σημασιολογικὴν χρῆσιν πβ. τὴν φρ. *μοῦ ἀλλάξε τὴν πίστι* = με ἔκαμε νὰ ὑποφέρω πολὺ).

Πβ. ἄλλαξοπιστῶ ἀλλοπιστεύω.

ἄλλος ἄντων. ἀόριστος κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄλλους βόρ. ἰδιώμ. ἄλλος Κρήτ. (Σφακ.) ἄσους Νάξ. (Βόθρ. Φιλότη.) ἄος Θράκ. (Ταῖφ.) ἄλτος Ἀστυπ. ἄλλες Πόντ. (Χαλδ.) ἄλλο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. ἄλλου Καππ. (Μαλακ.) ἄλφο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλλερ Τσακων. ἄλλε Τσακων. ἄου Καππ. ἄβου Καππ. ἄγου Καππ. Οὐδ. ἄλλον Πόντ. (Ἄμισ.) Γενικ. θηλ. ἄλληνες Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Γενικ. οὐδ. ἄλληνθεῖ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἡ ἀρχ. ἀόριστος ἄντων. ἄλλος. Διὰ τὸν τύπ. Ἀστυπ. ἄλτος πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι *σκύλλος-σκύλτος*, *φύλλων-φύλτον* κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 29. Ὁ τύπ. ἄλλε λέγεται πρὸ φωνήεντος, ὁ ἄλλε πρὸ συμφώνου, ὁ δὲ ἄλλες ἐπομένου τοῦ ἀριθμ. *εἷς*. Εἷς τοὺς τύπ.

